# Predica de la Krefeld

**(O încadrare biblică a celor 144.000)**

**Sâmbătă, 1 decembrie 1984 ora $19^{30}$**

**Fr. Frank**

Suntem mulțumitori că ne aflăm în acest loc ca să ascultăm Cuvântul Lui și pentru a ne lăsa binecuvântați din nou. Atunci când este citit Cuvântul lui Dumnezeu și se cântă cântările atunci se ridică în noi o mare dorință ca toate aceste cuvinte să devină realitate divină în noi. Ca nu doar să le cercetăm și să ne gândim că alții au trăit aceste lucruri pe care noi le citim, ci să ne gândim că tu și eu trebuie să facem/avem toate aceste trăiri biblice cu Dumnezeu, căci fără aceste trăiri nu merge. Trebuie să avem dorința de a le avea.

Dacă Dumnezeu a făcut o cale care merge în slavă, atunci trebuie să pășim pe ea așa cum au făcut-o și frații noștri la început. Atunci totul trebuie să corespundă cu exactitate aceeași cale, aceleași trăiri, aceleași rezultate. Noi suntem destul de sinceri și mărturisim că partea de învățătură corespunde, este corectă 100%. Dar cum este cu credința, cu trăirea personală, care se dovedește prin faptul că Îl luăm pe Dumnezeu pe Cuvântul Lui și credem că El este în stare, că El este credincios, că El nu se poate tăgădui și că El trebuie să stea în spatele fiecărei făgăduințe pentru ca El să rămână Dumnezeu și să fie adevărat. Dar înainte ca Dumnezeu să se poată descoperi și Cuvântul Lui să poată fi astfel confirmat, trebuie ca în noi toți să fie o puternică încredințare că Dumnezeu mai întâi a făgăduit acest lucru și în al doilea rând că El dorește să o facă și o va face în noi. Acest lucru trebuie să fie așa. Dacă noi suntem mulțumiți doar cu învățătura, nu poate veni mai mult, dar dacă apoi flămânzim și însetăm, atunci Dumnezeu trebuie să ne astâmpere această foame și această sete, altfel nu merge.

Și așa noi legăm adunările din acest sfârșit de săptămână cu rugăciunea către Dumnezeu ca El să lucreze în noi o dorință adâncă,

astfel ca El să-Și poată împlini făgăduințele și să ne dăruiască ceea ce ne-a făgăduit.

Voi știți cu toții că în țările care nu sunt atât de civilizate și oamenii nu știu atâtea lucruri câte știm noi la modul general din Scriptură, acolo oamenilor le cade foarte ușor să creadă. O singură predică este suficientă și Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze. Sute de oameni sunt cuprinși, lacrimile curg, Duhul lui Dumnezeu mișcă inimile și gurile și tot ce poate fi mișcat. De ce este așa? Deoarece oamenii în credința lor simplă primesc ceea ce le este dat și ei cred că Dumnezeu Își va împlini Cuvântul.

Cu cât mai simplu putem noi crede cu atât mai puternic se poate descoperi Dumnezeu. Apoi noi ne întrebăm ce este credința biblică? Cum arată ea? Cum poți evalua credința? De fapt, cum poți ști unde este credința asta? Și eu sunt de părere că despre așa ceva nu poți ține nicio predică. Acest lucru trebuie să îl primească fiecare în inima lui din partea lui Dumnezeu. Despre Avraam noi citim că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca dreptate. Atunci noi putem spune clar și răspicat: dacă noi Îl credem pe Dumnezeu, dacă noi credem din toată inima făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu, atunci pe aceeași bază și aceeași credință El trebuie să ne socotească aceasta ca dreptate.

Dacă noi am devenit oameni drepți înaintea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru, atunci trebuie ca făgăduințele care ne-au fost dăruite prin El să se împlinească în El și prin El.

A fost pusă o întrebare în legătură cu cei 144.000. Noi am cercetat deseori acest lucru, dar întrebarea a fost următoarea: dacă ceea ce este scris în Apocalipsa 7:1-8 s-a împlinit deja. Aici foarte clar și răspicat trebuie să spui că nu s-a împlinit! Nu se poate să se fi împlinit, deoarece cei 144.000 vor fi chemați afară după răpirea Adunării Mireasă, prin slujba celor doi proroci și doar atunci pot fi ei pecetluiți.

Dar bineînțeles că întreaga istorie a mântuirii este scrisă ca și cum ar fi deja în trecut. Doar ca să fac aici o comparație, nu aparține de subiectul nostru astăzi, dar este potrivit ca să putem vedea și

înțelege acest lucru. Eu citesc Apocalipsa 19:1 *„După aceea, am auzit un glas puternic al unei mari mulțimi în cer, care zicea: «Aleluia! Mântuirea, slava și puterea sunt ale Dumnezeului nostru, pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica Pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei»”*. Deja scris la trecut. La Dumnezeu s-au întâmplat deja aceste lucruri, dar toate aceste lucruri mai sunt în viitor.

Dacă citim mai departe de la versetul 6 *„Și am auzit un glas al unei mulțimi mari, ca vuietul multor ape, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru cel Atotputernic a început să împărățească»”*. Acest Cuvânt nu este încă împlinit, El nu a început încă să împărățească, dar aici este arătat ca un fapt împlinit. Au trecut 2.000 de ani de atunci și acest Cuvânt încă nu s-a împlinit. Citim versetul 7: *„Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; Mireasa Lui s-a pregătit”*. De acum 2.000 de ani este descris acest lucru ca fapt împlinit, dar până astăzi acest Cuvânt nu a devenit realitate, iar când timpul se va împlini atunci se va întâmpla.

Aici este scris mai departe începând de la versetul 9: *„Apoi mi-a zis: «Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!» Apoi el mi-a zis: «Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!» Atunci m-am aruncat la picioarele lui, ca să mă închin, dar el mi-a zis: «Nicidecum! Eu sunt un rob împreună cu tine și cu frații tăi care păstrează mărturia lui Isus. Închină-te lui Dumnezeu! Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei»”*.

Citesc acum din Apocalipsa 11:15. Eu aș putea citi zeci de versete din Apocalipsa în care evenimentele mântuirii sunt descrise ca și cum sunt desăvârșite și sunt redate sub forma trecutului, și totuși lucrurile sunt în viitor.

Citim din Apocalipsa 11:15 *„Al șaptelea înger a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: «Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Unsului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor». Aici este deja exprimat că împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Unsului*

*Său. Atunci ucenicii au întrebat pe Învățătorul lor: „«Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel?» Dar El le-a răspuns: «Nu este treaba voastră să știți timpul și ceasul. Pe acestea Tatăl l-a păstrat sub stăpânirea Sa»”*. A ținut-o ascunsă la El, da.

Noi vedem că istoria mântuirii este arătată aici ca și cum s-a întâmplat deja, ca și cum ar fi deja existent așa ceva.

Aici versetul 17: *„Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule Atotputernic, care ești și care erai, fiindcă ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești”*. Aici în Cuvântul lui Dumnezeu este arătat ca și cum s-ar fi întâmplat deja.

Așadar noi toți înțelegem la fel de bine că Ioan era exilat pe insula Patmos din cauza Cuvântului lui Dumnezeu și din cauza mărturiei lui Isus, din cauza planului de mântuire al lui Dumnezeu; de aceea a fost dus Ioan în Patmos, pentru ca el să poată vedea în Duhul toate aceste lucruri și să le scrie. Noi ne putem încrede că nicio singură afirmație nu va rămâne neîmplinită, Domnul Își va începe împărăția Lui, ospățul nunții va avea loc, Mireasa va vedea și trăi toate aceste lucruri care sunt scrise aici. Totul se va împlini exact așa cum a spus-o Dumnezeu aici în Cuvântul Său.

În Apocalipsa 4:1-2 este un indiciu, poate că este suficient versetul 1: *„După aceste lucruri, am avut o vedenie și iată că o ușă era deschisă în cer. Primul glas ca de trâmbiță pe care-l auzisem vorbind cu mine, mi-a zis: «Suie-te aici și îți voi arăta ce trebuie să se întâmple după aceste lucruri!»”*. Sau o altă traducere: *„ce trebuie să se întâmple în viitor”*. „Îndată am fost răpit în Duhul”.

Ioan era pe insula Patmos, dar în Duhul el a fost transpus în cer și a văzut lucrurile din punct de vedere divin. Dacă nouă ne este spus că noi am fost binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești în Hristos, atunci noi trebuie să vedem aceste lucruri pe care ni le-a dăruit Dumnezeu, din punct de vedere divin și nu altfel.

Știți că noi trebuie să ne vedem unii pe alții din punctul de vedere al lui Dumnezeu? Se poate uita Dumnezeu de jos în sus? El

este sus, El este sus. El trebuie să se uite de sus la noi, și cum se întâmplă aceasta? El nu ne poate vedea altfel decât prin Golgota. Este imposibil pentru El să treacă sau să vadă pe lângă Golgota și să ne învrednicească pe tine și pe mine cu o singură privire. Dumnezeul nostru a încheiat un legământ cu noi și acest legământ s-a întâmplat la Golgota.

Atunci când Dumnezeu se uită la tine și la mine, atunci ne vede prin Hristos și în Hristos și cu Hristos prin Golgota, nu altfel! Atunci El ne vede ca niște oameni împăcați. Ne vede niște oameni care au căpătat har, ca niște oameni care au fost aduși înapoi acasă, niște oameni în legătură cu Dumnezeu.

Dorim noi să ne uităm la ceea ce s-a întâmplat la Golgota ca la ceva neînsemnat, să subestimăm așa ceva și poate cu o dreptate proprie să încercăm să mergem pe calea lui Dumnezeu? Nu, așa nu merge! În seara aceasta vrem să devenim pe deplin conștienți de faptul că există destui oameni care doresc fericirea, dar ei încearcă să meargă pe căile lor proprii. De ce este scris în epistola către Evrei despre calea cea nouă și vie făcută prin darea Trupului Domnului? Domnul a făcut o cale nouă ca noi să mergem pe această cale. Trebuie să mergem pe această cale pentru a ajunge la țintă.

Revenim la întrebarea despre cei 144.000. În Apocalipsa 7, în versetul 2, este scris despre îngerul care se suia de la răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu și despre cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea. Și a răsunat un glas puternic care zicea... eu vă citesc acum versetul 3: *„Nu vătămați nici pământul, nici marea, nici copacii până nu punem pecetea pe fruntea robilor Dumnezeului nostru!”* Acest Cuvânt n-are nimic de-a face cu un taifun care bântuia peste Filipine înainte de a ajunge acolo sau n-are nimic de-a face cu o catastrofă care poate a bântuit zeci de ani undeva, a făcut prăpăd și a cercetat popoarele. Nu! Aici este vorba de timpul necazului celui mare în timpul când judecățile lui Dumnezeu, care sunt scrise aici în Cartea lui Dumnezeu pentru timpul judecăților, vin peste omenire.

Este scris în mod deosebit: *„Nu vătămați nici pământul, nici marea, nici copacii, până nu punem pecetea pe fruntea robilor Dumnezeului nostru!”* Voi veți vedea că nici prima trâmbiță a judecății nu poate avea loc înainte ca cei 144.000 să fie pecetluiți.

Noi citim din Apocalipsa 8:7 *„Primul înger a sunat din trâmbiță. Și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ: și a treia parte din pământului a fost ars, și a treia parte din copaci au fost arși și toată iarba verde a fost arsă”*. Dar toate aceste lucruri pe care le-am citit acum nu se pot împlini înainte ca pecetluirea celor 144.000 să se fi întâmplat deja.

Dacă noi citim despre durerile care se vor întâmpla în timpul sfârșitului, atunci este vorba despre războaie și strigăte de războaie, de foamete, de scumpete, de catastrofe și ele toate se întâmplă în timpul nostru. Dar toate aceste lucruri încă nu sunt împlinirea trâmbițelor judecății sau a potirelor care vor fi vărsate după ce Mireasa Mielului va fi răpită și cei 144.000 sunt pecetluiți.

Eu citesc acum din cartea peceților, de pe pagina 41, în limba germană. „În timpul necazului celui mare, după ce Mireasa a fost chemată afară și Adunarea rămasă trece prin necaz, cei 144.000 vor fi chemați afară prin cei doi martori din Apocalipsa 11”. Foarte clar, în conformitate cu Sfânta Scriptură.

Citim de pe pagina 42, aici este scris: „Dar ați observat, când a vrut să se facă de cunoscut fraților lui, el l-a văzut pe micul Beniamin, care a fost născut după plecarea lui. El îi reprezintă pe iudei, pe cei 144.000, care tocmai în timpul de acum sunt strânși de când a părăsit El pământul. Iosif s-a uitat la Beniamin și inima lui se frângea. Ei nu știau că el știe să vorbească ebraică, el vorbea cu ei printr-un traducător. El se comporta ca un egiptean. Și când a vrut să li se facă de cunoscut, el s-a uitat neabătut la Beniamin cel mic. Gândiți-vă, el și-a lăsat soția în urmă, ea a rămas în palat atunci când el s-a descoperit fraților săi. După ce Isus a fost respins de propriul Său popor, El și-a ales o Mireasă dintre neamuri pe care o va duce de aici în palat, în slavă, în casa Tatălui Său pentru ospățul nunții și va mai veni o dată, pentru scurt timp, pentru a se descoperi fraților Săi, celor 144.000. Vedeți ce desăvârșite sunt simbolurile?”

Bineînțeles că noi am putea continua cu acest subiect, dar noi intenționăm ca din 26 până în 31 decembrie să folosim timpul pentru ceasuri biblice și apoi pentru ceasuri de rugăciune. Timpul acesta l-am dedicat Domnului dinainte și eu nădăjduiesc că noi o facem cu toții pentru ca El să poată intra în dreptul Său.

Căci în pofida tuturor învățăturilor, noi toți observăm – pentru că noi nu ne înșelăm pe noi înșine și nu îi înșelăm nici pe alții – că această putere dătătoare de viață, acest foc divin, această înzestrare originală, apostolică și împuternicire cu tot ce ține de ea, încă nu o avem ca realitate și nu am trăit-o în realitate în mijlocul nostru. Picurii harului au căzut și suntem mulțumitori pentru toate dovezile harului lui Dumnezeu, pentru fiecare suflet care a fost mântuit, pentru fiecare om care a fost vindecat, pentru fiecare om care a fost eliberat, noi suntem mulțumitori pentru fiecare dovadă a harului. Noi nu vrem să-L necinstim pe Dumnezeu sau să-L insultăm, subestimând ceea ce a făcut Dumnezeu până acum; dar Adunarea nou testamentară, în floarea ei, în dragostea ei, în prima ei dedicare, în prima ei putere, ea ne stă în fața ochilor și noi avem făgăduința Cuvântului lui Dumnezeu: că sfârșitul va fi asemenea începutului și așa va fi!

Pentru că noi am primit mesajul restituirii depline, al corecturii, nu doar teoretic și nu am acumulat lucrurile acestea într-un mod intelectual, ci pentru că noi o credem din toată inima fiindcă este conform Scripturii. De aceea, trebuie ca această credință biblică să aducă un rezultat divin și trebuie să ne aducă în starea ca noi să putem pipăi lucrurile, ca noi să putem auzi și vedea că Dumnezeu Își confirmă Cuvântul Lui, prin har.

Acum mai suntem într-o stare când deseori cuvintele și realitatea nu corespund. O putem spune repede: eu te iubesc din toată inima! Este așa? Este așa? O poți spune? O, că „focul divin arde în mine”. Este așa? Și am putea continua să facem astfel de comparații. Dar trebuie să ajungem la acea stare și în acel punct în care însuși Domnul să aibă posibilitatea de a-Și chema la existență o Adunare în care El Își găsește plăcerea. O adunare după inima Lui și după voia Lui; oameni care întreabă de căile Lui și sunt pregătiți să meargă pe căile Lui; niște oameni care întreabă de voia Lui și oameni care sunt

pregătiți să facă voia Lui; oameni care din inimă mărturisesc că ei cred ceea ce a vorbit Dumnezeu, dar ei nu se opresc la asta, ci ei așteaptă cu o mare dorință să trăiască ceea ce a făgăduit Domnul.

Noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru învățătura puternică. Dar acest lucru doresc să vi-l spun foarte clar: întreaga învățătură nu m-ar fi putut impresiona niciodată dacă eu nu aș fi fost în legătură cu slujba acestui bărbat al lui Dumnezeu. În slujba lui am văzut confirmarea divină cu ochii mei. Nu a fost o învățătură nouă, nu a fost o cunoștință nouă, ci a fost învățătura veche a Sfintei Scripturi, descoperirea, noua descoperire a vechiului Cuvânt al lui Dumnezeu și al vechiului plan de mântuire de mult alcătuit. I-a plăcut lui Dumnezeu să-l confirme, astfel ca nouă, care astăzi credem, să ne fie dăruită certitudinea că n-am urmat niște basme meșteșugit alcătuite, ci slava lui Dumnezeu.

Doresc să citesc acest Cuvânt din Evrei 2:1-3 *„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele”*. Deci, să nu le pierdem. *„Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o* (deci de martorii audibili) *în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu împărțirea Duhului Sfânt, după voia Sa!”* Cu împărțirea Duhului Sfânt, după voia Sa!

Nu a fost așa că unii oameni au apărut și au spus: „o, noi am văzut, noi am auzit și acum puteți să ne credeți.”? Da, dar Dumnezeu a confirmat acest Cuvânt.

Dacă ne uităm la Dumnezeu, El a fost întotdeauna un Dumnezeu care a făcut minuni. Nu ca să ne apucăm să fugim după minuni! Niciun om care se încrede în Dumnezeu și-L crede, care primește Cuvântul în el și se încrede în făgăduințele Lui, nu trebuie să fugă după nici o minune. Semnele ne vor urma pe noi și nu noi vom fugi după semne. Căci așa este scris și așa este. Exact așa ca oricare alt

Cuvânt. Marcu 16 trebuie luat așa cum este scris. Acolo cu adevărat nu este scris că aceste semne și minuni vor merge înaintea celor care cred. Ci este scris: *„iată semnele care vor urma pe cei ce vor crede”*. Credința pe care tu și eu, pe care noi o purtăm în inimile noastre trebuie să-L miște pe Dumnezeu ca să lucreze. El nu poate altfel decât să confirme Cuvântul Lui pe care noi îl purtăm și făgăduințele Lui pe care noi le-am primit prin credință,.

Atunci noi nu trebuie să ne mai ostenim ca să producem această atmosferă artificială. Eu renunț până la ultima clipă în favoarea tuturor acelora care nu pot aștepta, eu renunț la orice invenție sau făcătură artificială de atmosferă. Eu doresc ca sângele, cuvântul și Duhul să poată lucra în duhul, sufletul și trupul acelora pe care Dumnezeu i-a chemat afară, ca să se poată vedea la noi faptul că Dumnezeu a făcut lucruri mari. Lucrurile acestea trebuie să ne urmeze pur și simplu, altfel nici nu este posibil. Aceasta este marea diferență. Nu că noi acum organizăm o cursă pentru a alerga după aceste lucruri, nu! Ar trebui să alergăm mult pentru asta. Nu, nu, nu! Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne adevărat și în punctul acesta.

Iată semnele ce vor urma pe cei ce vor crede. Cum este cu credința ta și a mea? Avraam L-a crezut pe Dumnezeu în ceasul încercării. L-am crezut noi pe Dumnezeu în ceasul încercării? Am putut crede noi, tu și eu, atunci când a coborât sabia în jos și se părea ca și cum totul s-ar fi sfârșit? Ce s-a întâmplat cu Avraam? El a fost ascultător. Și lucrul lui cel mai scump era în joc. Fiul pe care i-l făgăduise Dumnezeu și în care toate popoarele trebuiau să fie binecuvântate trebuia acum să fie adus ca jertfă, trebuia să fie acum ucis cu sabia. Noi vedem la Avraam două lucruri care au fost armonioase: credința și ascultarea.

Dragilor, să nu ne înșelăm singuri! Cu credința aleargă mulți pe lume, dar ei nu au călcat pe calea ascultării de Dumnezeu. Credința care ne este dată prin predică din Cuvântul lui Dumnezeu ne conduce înapoi la acest Cuvânt și ne aduce în legătură cu Acela care a exprimat Cuvântul. Și atunci ascultarea trebuie să urmeze credinței.

De aceea scrie Pavel în epistola scrisă romanilor că el a fost trimis spre ascultarea credinței. Acum citim din Romani 16:25 *„Iar Aceluia care are putere să vă întărească în credință, după Evanghelia mea și după predicarea lui Isus Hristos potrivit cu descoperirea tainei care a fost ținută sub tăcere timp de veacuri, dar care acum a fost făcută de cunoscut prin scrierile profeților prin porunca Dumnezeului celui veșnic, fiind adusă la cunoștința tuturor neamurilor, spre ascultarea credinței. Lui, singurului, înțeleptului Dumnezeu să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor. Amin!”*.

Atunci primul mesaj a fost propovăduit prin primul mesager, Pavel, mesagerul dat de Dumnezeu Adunării pentru ca să avem descoperirea lui Hristos și a Adunării Sale și tot ce aparține de aceasta. Tainele care au fost ținute sub tăcere timp de veacuri au fost descoperite atunci, nu ca cineva să fie umflat cu cunoștință, ci ca inimile să fie conduse înapoi la Dumnezeu. Căci Cuvântul care iese de la Dumnezeu ne conduce înapoi la Dumnezeu și de aceea și această observație de aici. Dar acum au fost făcute de cunoscut prin scrierile profeților, prin porunca Dumnezeului celui veșnic, fiind adusă la cunoștința tuturor neamurilor spre ascultarea credinței.

Noi știm că prin neascultare au venit toate necazurile și catastrofele de pe Pământ. Dar prin ascultarea Unicului, despre care este scris că El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce... De aceea, toți aceia care au murit împreună cu El, au fost îngropați împreună cu El și au înviat împreună cu El la o viață nouă, ei toți să păsească pe urmele credinței și ascultării ca niște oameni răscumpărați, să calce pe urmele Răscumpărătorului și să poată păși pe calea Lui. Căci El însuși a spus, „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Nu ceea ce tu și eu numim ca fiind adevăr sau cale, nu, ci ceea ce Dumnezeu numește în Cuvântul Lui ca fiind așa.

Deci să ne pregătim pentru aceasta: noi vom trece într-un timp în care Dumnezeu cere dedicare deplină, ascultare deplină, cere o jertfă totală pe altarul Lui, așa ca toate jumătățile de măsură să fie terminate și Domnul să poată intra cu adevărat în dreptul Său. O întoarcere la învățătura de la început, la lucrările de la început, la puterea de la început, la confirmarea de la început. Toate una după

alta. Înapoi, înapoi, toate aduse înapoi în Adunarea Dumnezeului celui viu, și noi să avem parte deplină de ceea ce face Dumnezeu în timpul acesta.

La început am citit în Efeseni 1:3: *„Lăudat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat”* – deci Dumnezeu ne binecuvântează și noi Îl lăudăm – *„cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos”*. Aceasta este o realitate divină. Prin Golgota întregul blestem a fost luat de la noi și toată binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra noastră. Înainte necredința ne-a paralizat și ezitarea și neascultarea și toate lucrurile care ne-au înconjurat, ca să nu spunem, care ne-au ținut prizonieri în loc să fim niște prizonieri ai lui Isus Hristos, noi deseori am fost niște prizonieri ai împrejurărilor. Acest lucru să nu fie așa mai departe!

Dacă noi suntem pregătiți să fim niște prizonieri ai Domnului, atunci în același timp suntem niște oameni eliberați, niște oameni liberi în Domnul. Atunci trăim libertatea copiilor lui Dumnezeu și această libertate va fi de fiecare dată în limitele Cuvântului Său. Nu există nici o libertate a copiilor lui Dumnezeu care să treacă peste limitele Cuvântului lui Dumnezeu, în stânga sau în dreapta. Nu! Atunci ar fi libertatea ta sau libertatea mea. Și dacă noi practicăm această libertate, ea ne va aduce într-o robie și dependență fără ca noi s-o înțelegem, fără ca noi să observăm; dar numai în libertatea divină care este în limitele Cuvântului Său putem vedea confirmată, prin credință și ascultare, această autoritate divină și doar atunci ne pot urma lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a făgăduit în Cuvântul Său.

Eu sunt plin de nădejde că timpul cel mai rău este în urma noastră și cel care este înaintea noastră poate fi doar mai bun și binecuvântat de Dumnezeu. Noi nu trecem cu privirea peste toate lucrurile ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic; dar dacă noi privim prin Golgota atunci trebuie să recunoaștem sincer: că lucrurile trecute nu mai pot fi văzute, nu mai pot fi înaintea ta și a mea. Dacă tu le mai vezi în față atunci – eu spun asta cu dragoste în inima mea – atunci tu ai privit pe lângă Golgota. Atunci nu te lauda că ești răscumpărat, să nu lauzi sângele dacă tu îl pui deoparte ca fiind nevalabil.

Nu putem fi decât în una dintre situații. Sau vedem că lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru, a avut loc, o vedem ca fiind absolut valabilă și în vigoare. Iar dacă nu suntem în starea să o facem, atunci o privim ca nefiind în vigoare și o punem deoparte pentru noi, ca și cum n-ar fi valabil sângele, și atunci îl putem vedea pe fiecare așa cum a fost el înainte de Golgota. Unde ajungem noi atunci!? Noi tăgăduim cu fapta ceea ce cu adevărat s-a întâmplat la Golgota și apoi noi o cântăm cu cântări frumoase, iar dracul râde de noi și spune „asta o puteți face multă vreme așa mai departe". Să nu măsurăm Golgota cu măsură omenească! Am avut destule gânduri omenești despre Golgota. Din perspectivă divină, Golgota înseamnă ziua împăcării mărețe a lui Dumnezeu cu umanitatea, ispășirea tuturor păcatelor și a vinei tuturor acelora care au fost vinovați înaintea lui Dumnezeu.

Cum vrem să vedem noi Golgota? Doar ca o cruce și un deal unde-i pusă crucea? Și apoi să mergem pe căile noastre? Sau vrem noi să vedem Golgota de sus, din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Eu vă întreb astăzi: la ce S-a gândit Dumnezeu în clipa când Mielul jertfit pe crucea Golgotei Și-a dat viața? La ce S-a gândit Dumnezeu în clipa aceea? Să ne întrebăm în seara aceasta și să ne întrebăm dacă noi putem gândi același lucru la care s-a gândit Dumnezeu atunci când noi vorbim despre Golgota.

Știți voi că noi multă vreme ne-am autoînșelat, că inimile noastre nici nu erau în lucrare, că noi am vorbit și judecat omenește despre lucruri divine și prin asta L-am insultat pe Dumnezeu și El nu a putut propăși cu noi. Asta nu-I vina lui Dumnezeu și nu-i vina Cuvântului Său, ci este vina noastră.

Ce  a putut face Israel când a sosit ceasul eliberării pentru ei? A fost o singură poruncă. Fiecare familie să jertfească un miel, întâii născuți erau astfel salvați și nu se mai putea întâmpla nimic. Ce s-a întâmplat? Dumnezeu a dat o poruncă și această poruncă a fost îndeplinită. Îngerul nimicitor a trebuit să treacă pe lângă ei. Dacă noi citim în Levitic 23 sau alte versete biblice unde Dumnezeu vorbește despre jertfe, despre ziua împăcării și toate aceste lucruri, toate jertfele arătau înspre Jertfa. Ce ne spun nouă toate acestea? Ce îți spune ție, ce

îmi spune mie? Israel a așteptat și ei au spus: „noi am nădăjduit că El va mântui Israelul”. El a mântuit Israelul, dar nu așa cum s-au gândit și au așteptat ei, ci așa cum a spus Scriptura.

Dragilor, trebuie să Îi permitem lui Dumnezeu să facă un nou început cu noi. Și noi trebuie să ne vedem unii pe alții cu ochii lui Dumnezeu, să vedem în fiecare un copil răscumpărat al lui Dumnezeu.

Există un verset biblic, este scris în prorocul Isaia 42:19 *„Cine este așa de orb, dacă nu robul Meu, și surd ca solul Meu”*. Sună ciudat acum. Un rob al Domnului ar trebui să aibă doi ochi deschiși și două urechi deschise, doi ochi sănătoși, să vadă tot și să audă tot. Nu-i așa? Un rob al lui Dumnezeu și un copil al lui Dumnezeu să țină ochii închiși și urechile astupate pentru tot ce l-ar putea împiedica duhovnicește, dar el să țină deschiși ochii și urechile inimii ca să audă tot și să vadă tot ceea ce are Dumnezeu să ne spună. Noi să putem face odată această deosebire. Dacă nu o facem, atunci mereu și mereu vom fi aruncați în spate în viața noastră de credință și nu vom avea nicio propășire reală.

Eu nu mai sunt pregătit să țin doar predici. Eu am spus-o Domnului, eu nu mai sunt pregătit doar să predic. Trebuie să ne recunoaștem într-o situație disperată. Cine încă n-a cunoscut aceasta, să se roage lui Dumnezeu, s-o ceară și atunci strigătul inimii noastre să-l trimitem împreună la tronul lui Dumnezeu ca El să se îndure de noi, ca El să ne ajute și la tot necazul acesta să facă un sfârșit. Dar nu trebuie să așteptăm ca din oameni să devenim dintr-o dată dumnezei. Cine așteaptă asta de la alții, acela poate nu se gândește la el. Dar un lucru putem spune: dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă, o creatură nouă. Dacă este o creatură nouă, atunci nu mai poate fi ură, pizmă, ceartă și discordie în inima ta. Dacă inima ta este nouă, atunci avem atitudinea, gândirea lui Isus Hristos, atunci avem iertare, har, mântuire, atunci Golgota este o realitate divină pentru noi.

Noi trebuie să deosebim trupul Domnului. Și trupul Domnului este inacuzabil, nu ai voie să te atingi de el. *„Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!”*. Așa este scris în Rom. 8:33. Hristos i-a făcut

liberi. Cine poate ridica pâră împotriva lor? Ei sunt îndreptățiți, nicio pâră nu ajută la nimic, nu! Ci pur și simplu cu toate aceste lucruri trebuie să ne uităm în ochii lui Dumnezeu (Cuvântul Lui) și să spunem: „Credinciosule Domn, am avut intenții bune, noi Ți-am slujit cât am putut și noi simțim că Tu ai intenții de dragoste pentru noi, Tu vrei să mergi înainte cu noi. Doamne, unde am fost eu o piedică pentru Tine, unde am fost eu un obstacol pentru Tine? Unde am fost o piedică sau un obstacol pentru alții?".

Dar fiecare să se cerceteze pe sine și nu pe altul! Nu avem un aparat pentru așa ceva. Aşa este scris în 1 Cor. 11:28: *„Fiecare să se cerceteze, dar, pe sine însuși"*. Dacă noi ne judecăm pe noi înșine, o, atunci avem destul de lucru! Și dacă nu ar fi așa, atunci acela să audă astăzi că el încă nu a căpătat, prin Duhul, cunoștința păcatului. În momentul când cel mai drept și cel mai nevinovat om de pe Pământ păşeşte în prezența lui Dumnezeu, atunci îi trece toată dreptatea și nevinovăția, el nu mai știe ce este sus și jos, nu mai știe ce este în stânga și dreapta și va trebui să strige ca Isaia, *„Dumnezeule, sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate!"*. În prezența lui Dumnezeu noi strigăm. Dacă noi ajungem în prezența Lui, atunci nu mai vedem pe nimeni altcineva, atunci Îl vedem pe atotputernicul Dumnezeu căruia Îi stăm față în față, atunci noi vedem Mielul lui Dumnezeu care a murit pe crucea Golgotei, absolut pentru toți și asta o dată pentru totdeauna. Hristos nu vine încă o dată ca să-Și verse sângele! El a isprăvit lucrarea de răscumpărare, El a plătit prețul. Blestemul pe care l-a adus legea asupra noastră, El l-a luat asupra Lui și a rupt zapisul, scrisoarea vinei și a pironit-o pe cruce. A biruit toată puterea Satanei și a triumfat asupra ei. Înălțat peste toate cerurile și acolo S-a așezat la dreapta maiestății lui Dumnezeu și așteaptă până când toți vrăjmașii vor fi puși așternut picioarelor Lui.

Ceea ce va face Dumnezeu poimâine, El a făcut deja la Golgota; ceea ce este scris în Apocalipsa 19 sau 11, orice ar scrie acolo întreg planul de mântuire al lui Dumnezeu are în miezul lui Adunarea răscumpărată. Sau nu văd eu bine? Dacă întreg planul de mântuire al lui Dumnezeu nu ar fi fără bucata inimii, o spun așa, dacă

nu ar fi această bucățică a inimii, adică Mireasa Mielului, ce îmi ajută mie atunci un Paradis? Ce îmi ajută mie un cer nou și un Pământ nou, dacă Mirele sufletului nostru nu ar avea o Mireasă pentru care a murit pe crucea Golgotei ca s-o răscumpere pentru El și apoi a fost scoasă afară din El.

Ce ne-ar ajuta nouă întreaga descoperire, toată Apocalipsa și toate capitolele scrise și întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, Vechiul și Noul Testament dacă noi, tu și eu și toți copiii lui Dumnezeu împreună cu noi, dacă noi nu am ști că noi, ca niște răscumpărați, suntem inima acestui plan divin de mântuire? Căci Hristos nu a murit pentru ca să se întâmple cutremure, catastrofe și să vină multe nenorociri, ci Hristos a venit pentru ca să-Și dea viața, să-Și dea sângele ca preț de răscumpărare și noi ne putem striga unul altuia: „Și noi am fost în El atunci când El a murit la Golgota!". Mulți se poticnesc de Cuvântul din Evanghelia după Ioan 17, unde Domnul spune: *„Proslăvește-Mă la Tine însuți cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de-a fi lumea"*. O, pentru noi asta nu este o piatră de poticnire! Pentru că și noi am fost aleși în El înainte de întemeierea lumii, noi am fost în El. Noi am fost scoși afară din El așa cum Eva a fost scoasă afară din Adam. Noi vom fi aduși înapoi la El și atunci când El va reveni, vom fi asemenea Lui pentru că Îl vom vedea așa cum este. Răscumpărarea este răscumpărare și acest lucru este o lucrare isprăvită a lui Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.

Eu nu doresc ca cineva să se gândească în sinea lui, tu propovăduiești lucrurile acestea foarte simplu. Vai de mine dacă această mare lucrare a lui Dumnezeu aș face-o complicată ca oamenii să treacă pe lângă ea și să se ostenească să ajungă la țintă și apoi cândva la sfârșit să recunoască că toate încercările și ostenelile lor au fost sortite eșecului. Să nu încercați nimic, primește-o pur și simplu ca o ofertă, un cadou al harului lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. Atunci noi înțelegem și Cuvântul: *„Pe aceia pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit; iar pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și proslăvit"*, le-a dat slava cerească (Rom. 8:28-30).

De ce nu ne bucurăm noi? De ce credința noastră nu devine puterea biruitoare? Pentru că noi nu privim răscumpărarea desăvârșită

din perspectivă divină și nu am primit-o prin credință. Doar atunci când noi am înțeles că Dumnezeu a isprăvit o dată pentru totdeauna și a făcut totul pentru ca să-Și răscumpere un popor ca proprietate a Lui și că noi suntem numărați în această gloată răscumpărată.

Dacă Dumnezeu, prin Duhul Lui, ne pune certitudinea în inimă, atunci fie ca El prin puterea Duhului Său să coboare asupra noastră și să ne dea pecetea Lui ca o confirmare divină că sângele Mielului a făcut acest efect divin în viața ta și în viața mea. Fie ca Domnul să ne binecuvânteze pe toți!

El nu ne-a dat Cuvântul ca să ne doboare la pământ, nu! El vrea să ne spună astăzi: *„Eu te-am răscumpărat și te-am chemat pe nume, tu ești al Meu”*. Noi suntem ai Lui pentru timp și pentru veșnicie. Golgota minunată! Eu nu mă mai gândesc doar la dealul acela, eu mă gândesc atunci la ceea ce a făcut acolo Răscumpărătorul meu pentru mine. Atunci asta rupe orice inimă, atunci noi suntem topiți, topiți în prezența lui Dumnezeu. Noi spunem: „Credinciosule Domn, ce ai văzut Tu la mine sau în mine ca să Îți aduci aminte de mine?”. El ne-a văzut, și nu doar ne-a văzut, ci El ne-a văzut dinainte, ne-a hotărât, ne-a chemat afară și ne-a hotărât dinainte să vedem slava Lui.

Ceea ce am citit în Apocalipsa 19 nici nu poate deveni realitate fără noi. Noi dorim să cântăm când se va cânta acolo, noi dorim să jucăm când acolo se va juca și să avem parte de ospățul nunții atunci când va avea loc. Dumnezeu ne va dărui har și putere pentru aceasta. Eu o cred! Pentru că Dumnezeu mă obligă să o cred, să cred ceea ce este scris în Cuvântul Lui. Nu doresc să pun nimic sub semnul întrebării și să dau cumva drumul gândurilor mele. Eu trebuie să mă obișnuiesc ca să vorbesc limbajul lui Dumnezeu în toate lucrurile. Să spun ceea ce a spus El și să o cred așa. El este pregătit să confirme. Lăudat și cinstit să fie Numele Lui sfânt. Amin!